

КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
СПРАВЕДЛИВАТА ВРАНА
КОМИНКА
ПРИКАЗКА, РАЗКАЗАНА ОТ
КОТЕНЦЕТО ПУХЧО

chitanka.info

Наистина страшно приятно и страшно интересно е да се разхождаш на покрива на осемнадесететажната жилищна кооперация. А най-страшно приятно и най-страшно интересно е, ако се разхождаш нощем и срещнеш Справедливата врана Коминка...

— Добър вечер! — поздрави тя и ми протегна дясното си крило. — Ти си храброто котенце Пухчо! — Учудих се, че знае името ми. — Познавам те, ти си известно същество! Много се радвам, че и ти не спиш нощем.

— Добър вечер! — отвърнах и докоснах с лапичка протегнатото крило. — Ти си Справедливата врана. Сигурно е страшно приятно и страшно интересно да се живее на покрива?

— Тук живея! Между трите комина е моето жилище. Когато ми стане много студено, мушвам се в някой комин. Ех, ставам още по-черна, но затова пък не измръзвам! Ела да се увериш колко е топло в моето жилище!

Мушнах се след нея между трите комина, където наистина беше топло и не духаше.

— Внимавай да не си изцапаш бялото кожухче! — предупреди ме Справедливата врана. — Аз се мушвам в някой комин само когато е много студено. Долу хората слагат дърва в своите красиви камини, запалват ги, пушекът се вдига нагоре, минава покрай мене и ми стопля перушината. Моето истинско име е Коминка, макар че съм известна в квартала като Справедливата врана. Наричат ме така, защото нощем не спя. Но само аз ли правя това? Нощем не спят и онези, които леят стомана! Не спят и дежурните лекари, не спят машинистите на нощните влакове! Не спи кварталният милиционер, който крачи по студените улици, за да пази онези, които си спят в топлите легла! Радвам се, че ме наричат Справедлива, но не само аз съм такава! И други като мене не спят нощем!...

— А кога спиш? — позволих си да прекъсна нейния разказ. Беше ми страшно интересно и страшно приятно.

— Денем спя. Но... само с едното око. С другото наблюдавам какво става долу, по улица „Незабравка“. Следобед излитам и правя няколко въздушни кръга, за да поразгледам целия квартал. Нощем също правя въздушни наблюдения. Ето сега например е време да излети! Необходимо е да поразгледам къде какво става!

— Не мога ли аз?... — започнах нерешително.

— Какво да можеш? — кротко ме попита Справедливата врана Коминка.

— Не мога ли да ти помагам? — този път попитах по-храбро, защото си спомних, че аз съм храброто котенце Пухчо. Така ме наричаха в квартала, така ме нарече и Справедливата врана.

— Можеш! Всеки може да ми помага! Ако не ти се спи и ако обичаш да се трудиш? Излитаме!

— Но... — пак се запънах аз.

— Какво „но“? — учуди се Справедливата врана и ме погледна строго.

— Ами... аз не мога да летя!

— Виждаш ли? — Тя вдигна дясното си крило и лекичко ме чукна по главата. — За някои работи в този живот са необходими крила. Ти нямаш, но аз имам! А щом имам аз, значи имаш и ти! Нали сме приятели? — Справедливата врана ми протегна за втори път дясното си крило. Веднага ѝ протегнах дясната си лапичка.

— Скачай на гърба ми и излитаме! Чака ни работа! Нощният влак вече е тръгнал! Чуй свирката! — Наистина точно в този миг извири невидим локомотив, който навярно потегляше от невидима гара. Сkochих на гърба на Справедливата врана, тя размаха криле и ние полетяхме нависоко.

— Дръж се здраво, че падането отвисоко, когато нямаш криле, е нещо много лошо!

Прегърнах я през шията и се притиснах към гърба ѝ. Беше тихо и тъмно. Не духаше вятър и можех да чувам какво ми говори. Летяхме над улица „Незабравка“. Вляво под нас тъмнееше гората. Внезапно се спуснахме долу. Сkochих на снега.

— Малко ще походим! — рече кротко Справедливата врана. — Тук ще свършим първата си работа! — Тя закрачи в снега, като се полюляваше ту надясно, ту наляво.

Заподскачах след нея. Видях защо се бяхме приземили. Справедливата врана се извърна към мене:

— Тази забравена шейна е на момиченцето от седмия етаж. Трябва да я занесем. Сега то спи, но когато утре се събуди, ще се натъжи и ще заплаче. Наистина, ако не беше се улисало в боя с топки, нямаше да я забрави! Ние ще се погрижим за шейната. Не мога да бъда спокойна, когато знам, че някъде има тъжно момиченце!

Посегнах и улових тънката връв, която висеше от шейната.

— Почакай! — възпря ме Справедливата врана. — Другояче ще стане по-бързо. Вържи връвта за единия ми крак!

Изпълних заповедта ѝ. Тя политна ниско над снега и шейната се плъзна след нея. Затичах се и се изравних със Справедливата врана, която летеше малко по-високо от главата ми.

— Ще оставим шейната пред входа на жилищната кооперация и утре сутринта портиерът ще я отнесе на седмия етаж! — извика над ухото ми Справедливата врана.

Така и направихме.

После отново скочих на гърба ѝ и отново полетяхме.

Правехме бавни кръгове немного нависоко, защото наблюдавахме къде какво още има да свършим.

— Денем се случват най-различни несправедливости! — чух гласа на Справедливата врана. — Затуй нека си отваряме добре очите, ако искаме да помогнем на онези, които са пострадали!

— Не зная как да виждам несправедливостите! — извиках аз. — Дали ще мога да се науча?

— Разбира се! Но то не става изведнъж! Сега е твоята първа нощ, когато ми помагаш. Ето, виждаш ли онзи балкон? Там, в края на малката улица? Къщата до електрическия стълб? Сега ще видиш!

Справедливата врана не дочака моя отговор дали виждам балкона на къщата до електрическия стълб. Ние се спуснахме и кацнахме точно на същия балкон.

— Виж тази кошница! — прошепна ми тя и отметна покривалото, под което видях кошница, пълна с пресен зеленчук. — В тази къща живее продавачът на зеленчук. Но той е един лош продавач на зеленчук. Получава заплата, за да продава на хората от квартала домати, краставици, зеле, а не да си ги носи вкъщи, без да плаща! Когато отнася вкъщи си зеленчук, той се превръща от продавач в купувач! Значи е длъжен да го заплати! Това е справедливо! Ще вземем тази кошница със зеленчук и ще я отнесем две улици по-надолу. На партерния етаж на старата двуетажна къща живее една самотна старица. Тя има малка пенсия и не може да си купи цяла кошница със зеленчук. Ще ѝ отнесем тази кошница! Това е справедливо! — Справедливата врана изрече тези думи съвсем тихо и спокойно,

шепнейки, след което промуши клюн под дръжката на пълната кошница.

Тутакси се озовах на гърба ѝ и ние полетяхме. Справедливата врана Коминка беше много справедлива и много силна. Можеше да лети, носейки на своя клюн пълна кошница със зеленчук и едно коте на гърба си.

След кратък полет свършихме и тази работа. Оставихме кошницата на балкона на самотната старица.

— Още една несправедливост по-малко! — кротко рече Справедливата врана Коминка, като ме потупа по рамото с дясното си крило, когато кацнахме на стария бряст до Телевизионната кула, за да си починем. — Не само ние с тебе будуваме. Будни са и други като нас, които не могат да търпят несправедливостите! — продължи Коминка. — Това е справедливо! Виж долу трамвайната линия, която се провира през гората! След малко ще мине нощният трамвай. Някои хора се връщат късно от работа, други отиват късно на работа. А кой кара трамвая? Ватманът! А каква несправедливост му се случи днес? Не знаеш! — чукна ме лекичко по главата с дясното си крило Справедливата врана. — Той си забрави термоса с кафе! А това означава, че нашата почивка свърши! — Последните ѝ думи означаваха, че трябваше мигновено да излетим, което и сторихме.

Не говорехме, докато летяхме. Мислех си как смогва Коминка да научи за всички несправедливости, но не посмях да я попитам. Нямаше да ме чуе. Духаше вятър, пък и летяхме високо над къщите. Но тя се извърна и сама ми заговори:

— Летим над квартал Надежда. Тук живее ватманът. Жена му спи, но балконската врата на кухнята е открената. Ще се промъкнеш вътре и ще вземеш термоса с кафе. Жената на ватмана го оставя винаги на малката дървена маса.

Приземихме се на балкона на ниската къща, заобиколена от ниски дървета и ниска дъсчена ограда. Промъкнах се през откренатата врата. А когато се върнах с термоса, стори ми се, че Справедливата врана Коминка ми се усмихна, защото сякаш пак ми протегна дясното си крило. Но не ме потупа по рамото. Нямаше време за любезности. Излетяхме веднага.

Притисках термоса с едната си лапа, а с другата прегръщах през шията Коминка. Долу под нас светеше и прозвънваше нощният

трамвай. Возеха се само няколко пътници. Ватманът седеше отпред в своята кабинка.

— На спирка „Брезичка“ той ще слезе, за да отмести релсите. Там трамваят прави завой обратно! — чух гласа на Справедливата врана. — Тогава ще се спуснем и ще оставим термоса на стъпалото на предната врата. Ватманът ще го види и ще го вземе. Кафето ще го ободри и той ще кара трамвая по-добре! Това е справедливо!

Стана така, както каза Справедливата врана Коминка.

Трамваят спря. Ватманът слезе и с един железен прът отмести релсите.

Докато ги отместваше, ние се приземихме до дънера на един бор, аз изтичах и оставих термоса на стъпалото на отворената предна врата. Пак тичешком се върнах при дънера. Там ме чакаше Коминка.

— Можем да излетим! Свършихме и тази работа! — рече тя.

Излетяхме, без да дочакаме потеглянето на трамвая.

— Ще си починем на покрива! — извика Коминка, докато набирахме височина. — Дръж се здраво, увеличавам скоростта на полета!

Вятърът свиреше покрай ушите ми, долу между тъмните борове блестеше снегът, притисках се върху гърба на Справедливата врана и ми беше страшно приятно и страшно интересно.

Тъкмо исках да ѝ извикам, че ми е страшно приятно и страшно интересно, тя ме изпревари с нова заповед:

— Авария! Слизаме! Хралупата не свети!

Не разбрах за каква авария ставаше дума, но всичко ми се изясни, когато кацнахме на дебелия клон. Малкото прозорче в тъмния ствол не светеше. Тук беше хралупата на Катеричката. Как Справедливата врана успя да види отвисоко, че се е случила беда?

— Знам точно дървото, където е хралупата на Катеричката! — сякаш прочете тя мисълта ми и почука с клюн на прозорчето. То не беше съвсем тъмно, както изпърво ми се привидя. Някаква свещица светеше вътре.

— Ох! Ох! Тук съм! Ох! — чухме тъничък глас.

Бутнахме вратичката на хралупата и се вмъкнахме в жилището на добрата катеричка. Тя лежеше на мъничкото си легло и охкаше.

— Почувствах, че се е случило нещо несправедливо! — обърна се към мене Справедливата врана. — Досетих се! Почувствах го!

— Крачето ми! Ох! Ох! Привечер, като скачах... — изохка Катеричката.

— Дръж го неподвижно! Не го мърдай, докато дойде помощ! Бързо ще дойде, защото се казва „Бърза помощ“! — заповяда ѝ Справедливата врана и я погали с крило по рунтавата главица. — Потърпи още малко!

Внимателно затворихме вратичката на хралупата и излетяхме — както разбрах след минута — към телефонната кабина до Телевизионната кула. Кацнахме на покрива на кабината, аз скочих пъргаво долу в снега и отворих вратата. Коминка влезе, пушна монета в апарата, вдигна слушалката и набра с клюн номера.

— Винаги си нося монета за телефон! — поучително ми извика тя, забелязала моя учуден поглед. — И винаги помня телефонния номер на „Бърза помощ“!... Ало! „Бърза помощ“ ли е? — извика още по-силно Справедливата врана. — Обаждаме се от гората покрай улица „Незабравка“. В хралупата на най-голямото дърво лежи със счупено краче Катеричката. Моля ви, пратете веднага линейка! Обажда се Справедливата врана Коминка! Благодаря ви! Само по-бързо моля!...

Тя закачи слушалката и излезе от телефонната кабина.

— Готово! Още една несправедливост по-малко! Точно след десет минути линейката на „Бърза помощ“ ще бъде пред хралупата! Сега вече можем да си починем горе на нашия покрив!...

Мигновено се намерих на гърба ѝ и мигновено излетяхме. А когато се разположихме между трите комина, където беше заветно и топло, небето започна да се развиделява.

— Значи затова не спиш нощем! — казах аз. — Страшно приятно и страшно интересно е да не се спи нощем!

— И хората, които леят стомана, и дежурните лекари от „Бърза помощ“, и кварталният милиционер, и ватманът на нощния трамвай, и много-много известни и неизвестни същества се трудят, докато другите спят. Ние не сме единствените! — кротко отбеляза Справедливата врана Коминка. — Денем стават най-различни несправедливости. Можем да ги премахнем нощем, ако не спим! — Тя ме потупа за трети път по рамото с дясното си крило. — Ти си добър помощник! Справедливо те наричат храброто котенце! — И за трети път тя ми протегна дясното си крило.

Подадох ѝ дясната си лапичка. Време беше да се разделим. Вече се съмваше. Знаех, че денем Справедливата врана спи, макар и само с едното си око. С другото наблюдава къде какво става. Защото нощем я чака работа, заради която я наричат Справедливата врана. Самата тя ми каза, че истинското ѝ име е Коминка.

— Това е справедливо! — прошепна ми Коминка. — Трябва да се разделим! Довиждане! През следващата нощ можем да се срещнем пак! Навярно ще има да свършим още много най-различни работи...

Справедливата врана се сгуши между трите комина, където беше заветно и топло, и затвори едното си око...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.